

РЕШЕНИЕ

№ 17164

гр. София, 20.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2397**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите, вр. с чл. 129, ал.7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на АНТХИЛ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], Офис Х ет.3, представявано от управителя А. И. Б., срещу акт за прихващане и възстановяване (АПВ) № П-32003224189900-004-001 /20.11.2024 г., издаден от Р. Т. Д. на длъжност Главен инспектор по приходите при ТД на НАП СДО и Х. Б. И. на длъжност Главен инспектор по приходите при ТД на НАП “Средни данъкоплатци и осигурители” (СДО), потвърден с Решение № 141/07.02.2025г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с който на дружеството е отказано възстановяване на данък върху добавената стойност (ДДС) в размер на 54926,83 лв. за данъчни периоди м.11.2022г. и м.12.2022г.

В жалбата е посочено, че АПВ в обжалваната му част е незаконосъобразен, немотивиран и необоснован, издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО. Изложени са доводи, че преклузивният срок по чл. 72 от ЗДДС касае онези случаи, при които не са налице основания за последваща корекция, тъй като нормата на чл. 126, ал. 3 ЗДДС не въвежда краен срок за извършване на корекцията. Жалбоподателят се позовава на практика на Съда на ЕС и на Върховния административен съд. Моли съда да отмени АПВ като незаконосъобразен. Не претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното

юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата, директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че оспорваният акт е законосъобразен. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Излага подробни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл.160 от ДОПК, прие за установено следното:

Оспорваният АПВ е обжалван в рамките на предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган, който с решението си го е потвърдил изцяло в обжалваната част. Така постановеният от директора на дирекция "ОДОП" - С. резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен срок, налагат извод за нейната процесуална ДОПУСТИМОСТ.

Административното производство по издаване на обжалвания АПВ е започнало с подаване от страната на „АНТХИЛ“ ООД на искане за прихващане или възстановяване по електронен път на 22.10.2024 г. с което на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК, дружеството иска да бъде извършено прихващане или възстановяване на ДДС за възстановяване, свързано с подадено уведомление по чл. 126, ал. 3 от ЗДДС с вх. № 1037582/ 15.10.2024г. за сумата в размер на 54 926,83 лв., както следва: ДДС за възстановяване за период от 01.11.2022 до 30.11.2022 в размер на 6815,68 лв. и ДДС за възстановяване за период от 01.12.2022 до 31.12.2022 в размер на 48111,15 лв.

С подаденото уведомление вх. № 1037582/ 15.10.2024г., на основание чл. 126, ал. 3 от ЗДДС, дружеството уведомява за неотразени покупни фактури в отчетните регистри както следва: фактура № 594/ 30.11.2022 с данъчна основа 34078,38 лв. и ДДС 6815,68 лв., издадена от "Конкорд Европа"ЕАД; фактура № 22/01.12.2022г. с данъчна основа 28398,70 лв. и ДДС 5679,74 лв., издадена от "СОФТ ХОРД"ЕООД; фактура № 17492/ 05.12.2022г с данъчна основа 59728,00 лв. и ДДС 11945,60 лв., издадена от „ДИДЖИТАЛ Нейчър България"ЕООД; фактура № 248/09.12.2022г с данъчна основа 44349,91 лв. и ДДС 8869,98 лв., издадена от "Кодексио" ООД; фактура № 9/21.12.2022г с данъчна основа 108079,17 лв. и ДДС 21615,83 лв., издадена от "Ива Лаб" ЕООД.

С резолюция № П-32003224189900-ОРП-001/04.11.2024г., издадена от началник сектор "Ревизии и проверки" при ТД на НАП СДО е възложено извършване на проверка, на основание чл. 129, ал.2, т.2 ДОПК.

При извършената проверка е установено, че дружеството извършва консултации в областта на информационните технологии; разработване и търговия с хардуерни и софтуерни продукти, и предоставяне на услуги в тази насока.

С протокол № П-32003224189900-ППД-001 / 20.11.2024 г. са присъединени представени документи и извършена проверка, документирана с Протокол № П-32003224189898-073-001 / 20.11.2024 г. по повод подадено Уведомление за необходимост от извършване на корекции или отразяване на документи декларации и отчетни регистри по чл. 126, ал. 3 от ЗДДС с вх. № 53-03-4196/16.10.2024 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ с № П-32003224189900-040-001/06.11.2024 г., връчено на 08.11.2024 г. чрез ИС Контрол. Дружеството е представило изисканите документи и обяснения в законоустановения срок. Според представената обяснителна записка посочените пет фактури са осчетоводени надлежно през календарната 2022г., но вместо по сметка 4531 ДДС при покупки, стойността на ДДС е осчетоводена на сметка 4536 отсрочен данъчен кредит, поради което

фактурите не са вписани в ДДС регистрите. Посочено е, че от началото на 2023г. има промяна в счетоводното обслужване на дружеството, поради което се е получило объркването.

При направената проверка органите по приходите са установили, че данъчната основа по посочените фактури е отразена по разходна сметка 602 Разходи за външни услуги за годината, в която са получените услуги, а ДДС е осчетоводен по сметка 456 „Отсрочени данъци“. При проверка в подадените регистри по ЗДДС - дневник покупки за м. 11 и 12.2022 г. са установили, че „АНТХИЛ“ ООД не е декларирало цитираните по-горе фактури.

В обжалвания АПВ № П-32003224189900-004-001 /20.11.2024 г. органите по приходите са приели, че съгласно действащите нормативни актове в случаите, когато има неотразени в отчетните регистри по чл. 124 документи, грешката се отстранява в данъчния период, в който същата е установена. В този случай нормата на чл. 103 от ДОПК не се прилага. Приели са, че независимо от реда за коригиране на грешки, описан в чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, в случай, че лицето е пропуснало срока по чл. 72 от ЗДДС за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, то правото на данъчен кредит се погасява и последното не може да бъде упражнено чрез извършване на корекции на грешки.

Приели са, че в случая грешката се дължи на неотразени документи в дневника за покупки за м. 11 и м. 12. 2022 г., т.е. грешката не е от такова естество, което не води до промяна на резултата /данъчната основа и ДДС/ за съответния период и следователно разпоредбата на чл.126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС е неприложима в настоящия случай. Според органите по приходите действията на задълженото лице в случая не могат да се класифицират като „техническа грешка“ и поради факта, че същата е допусната в повече от два отчетни периода, което изключва случайност и грешка. В конкретния случай на “АНТХИЛ” ООД е издаден протокол за отказ за извършване на корекция във връзка с Уведомление за необходимост от извършване на корекции или отразяване на документи в подадени декларации и отчетни регистри по чл. 126, ал. 3 от ЗДДС с вх. № 53-03-4196/16.10.2024 г., присъединени с Протокол № П-32003224189900-ППД-001 / 20.11.2024 г. Поради факта, че ДДС по процесните фактури е с изтекъл срок за упражняване право на данъчен кредит съгласно чл. 72 от ЗДДС с АПВ е прието, че подаденото Искане за прихващане или възстановяване по електронен път на 22.10.2024 г. е подадено без основание.

Актът за прихващане и възстановяване № П-32003224189900-004-001 /20.11.2024 г. е връчен по електронен път на 20.11.2024г. На 04.12.2024г. от “АНТХИЛ”ООД срещу него е подадена жалба с вх. № 3253-03-672/04.12.2024г. по регистъра на ТД на НАП СДО до директора на Дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП.

В Решение № 141/ 07.02.2025г. решаващият орган е приел, че спорът е правен и касае приложението на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС вр. с чл. 126, ал. 3, т.2 от ЗДДС и конкретно преклузивен ли е 12-месечният срок за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит при констатиран пропуск/грешка след този срок. В решението е прието, че разпоредбата на чл. 126, ал. 3 от ЗДДС не дерогира приложението на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС. Като се е позовал на практика на Съда на Европейския съюз, директорът на дирекция “ОДОП” С. е приел, че предвиденият в чл. 72, ал. 1 ЗДДС 12-месечен преклузивен срок за приспадане на данъчния кредит не противоречи на нормите на Директива 2006/112/ЕО. Счетоводната грешка е открита в случая 20 месеца след допускането ѝ през месец октомври 2024г. и е направен извод, че пропускането на срока не се дължи на непредвидени обстоятелства, а на липса на положена грижа на добър търговец от страна на дружеството.

Решението на директора на дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП е връчено на “АНТХИЛ” ООД по електронен път на 11.02.2025г. Жалбата срещу него е подадена до съда на 24.02.2024г.

От ответника е представена административната прииска по издаване на оспорения АПВ.

От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намира за установено следното:

Оспорваният АПВ № П-32003224189900-004-001 /20.11.2024 г. е издаден от Р. Т. Д. на длъжност Главен инспектор по приходите при ТД на НАП СДО и Х. Б. И. на длъжност Главен инспектор по приходите при ТД на НАП СДО. Съгласно чл. 128, ал. 1, изр. 1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Процедурата е регламентирана с чл. 129 ДОПК, като ал. 1 от посочената норма, предвижда че прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. След подаване на искането по ал. 1 може да бъде възложено извършването на: 1. ревизия; 2. проверка, а актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия (чл. 129, ал. 2 и ал. 3 ДОПК). Видно от регламентацията, съдържаща се в посочените норми, законодателят не е предвидил императивно издаването на акт за прихващане или възстановяване от едно длъжностно лице – орган по приходите. Напротив, с чл. 128, ал. 1 ДОПК изрично е регламентирано, че прихващането на недължимо платени или събрани суми за данъци (каквото е разглежданият случай) се извършва от органи по приходите, като липсва изискване относно броя или конкретната им длъжност.

В разглеждания случай, в изпълнение на чл. 129, ал. 2 ДОПК е издадена Резолюция за извършване на проверка № П-32003224189900-ОРП-001/04.11.2024 г. на началник сектор при ТД на НАП С. (л.34), с която на двама главни инспектори по приходите при същата ТД е възложено извършване на проверка на „АНТХИЛ“ ООД. Проверката е приключила със спорния АПВ, издаден от изрично оправомощените органи по приходите, които са материално компетентни съобразно нормата на чл. 128, ал. 1 ДОПК. Изложеното обуславя извод за издаване на процесния АПВ от материално компетентни органи по приходите. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 27272 от 18.03.2025 по адм.д. № 10826/2024 на ВАС; Решение № 13486 от 11.12.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7220/2024 г., и др.

Актът за прихващане и възстановяване е подписан с електронни подписи от органите по приходите– негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай АПВ е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал. 1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в него органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал. 1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на АПВ на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен

носител преписи, заверени от страната. Валидността на КЕП не е оспорена от жалбоподателя в настоящото съдебно производство.

В АПВ са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Между страните не е налице спор, че доставките по процесните фактури са реални, както и че „АНТХИЛ“ ООД не е декларирано петте фактури в дневник покупки съответно за м. 11 и м.12. 2022 г., а данъчната основа по посочените фактури е отразена по разходна сметка 602 Разходи за външни услуги за годината в която са получените услуги, а ДДС е осчетоводен по сметка 456 „Отсрочени данъци“. Според жалбоподателя това се дължи на грешка. Спорът между страните е правен и се свързва с тълкуването на разпоредбата на чл. 126, ал. 3 т.2 от ЗДДС вр.с чл. 72, ла.1 ЗДДС.

Член 126 от ЗДДС регламентира корекция при грешки в подадените декларации по чл. 125 от същия закон в следствие на неотразени или неправилно отразени документи в отчетните регистри по чл. 124, като процедурата е различна с оглед на момента на откриване на грешката - до изтичане на срока по за подаване на справка-декларация - чл.126, ал.2 ЗДДС и след изтичането на този срок - чл.126, ал.3 ЗДДС. В последната разпоредба са разграничена две хипотези, съответно процедури, с оглед характера на грешките. т.1 от чл. 126, ал.3 ЗДДС регламентира случаите, когато грешката се дължи на неотразяване в отчетните регистри на документи, като същата се коригира от лицето чрез извършване на необходимите корекции в данъчния период, през който грешката е установена и включване на неотразения документ в съответния отчетен регистър за данъчния период на установяване на грешката. В случаите /от типа на процесния/, когато грешката се дължи на неправилно отразяване в отчетните регистри на документи, същата се коригира по инициатива на лицето чрез писмено уведомяване на компетентния орган по приходите в съответната ТД на НАП, който следва да предприеме действия за промяна на задълженията на лицето за съответни данъчен период. В съдебната практика се приема /решение № 949 от 19.01.2011 г. на ВАС, първо отделение, постановено по адм. д. № 8057/2010 г.; решение № № 10609 от 12.07.2013 г. на ВАС по адм. д. № 5403/2013 г. и др./ че възможните действия от страна на приходната администрация по промяна на задължението са: съставяне на акт по чл. 106 от ДОПК - служебна корекция в резултат на проверка; съставяне на акт за прихващане или възстановяване по повод искане на лицето по чл. 129 от ДОПК, ако въз основа на същото се назначи проверка или съставяне на ревизионен акт по чл. 108 и сл. от ДОПК, респективно чл. 133-124 от ДОПК.

В конкретния случай от „АНТХИЛ“ ООД е подадено заявление за корекция на грешки по чл. 126, ал.3, т.2 от ЗДДС с вх. № 53-03-4196/16.10.2024 г. (л. 110 и сл.). По това заявление е извършена проверка, приключила с издаването на Протокол № П-32003224189898-073-001 / 20.11.2024 г. (л.47 и сл.) на орган по приходите, с който е отказано да бъде извършена корекция на правото на данъчен кредит за посочените периоди по процесните фактури. Този протокол няма данни и твърдения да е обжалван от дружеството и като необжалван е влязъл в законна сила. Този протокол има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК и поражда неблагоприятни за дружеството правни последици. Наличието на протокол за отказ за корекция по чл. 126, ал.3, т.2 от ЗДДС е пречка за уважаване на подаденото искане за възстановяване и прихващане на същите суми по реда на чл. 129 от ДОПК, тъй като се цели постигането на същия резултат, но с друг правен способ, което е процесуално недопустимо. След като законът предоставя на страната различни правни способи за

защита на правата и интересите ѝ, тя е свободна в правото си да прецени по кой ред ще упражни правата си. Неуважаването на претенцията по един от избраните способи преклудира възможността в последствие тази претенция да търси защита по друг ред, тъй като би се стигнало до заобикаляне на закона. След като жалбоподателят е подал уведомление по реда на чл. 126, ал.3 , т.2 от ЗДДС и искането му за корекция на допуснати грешки в размера на декларирания ДДС е било оставено без уважение с влязъл в сила акт на органа по приходите, то за него се преклудира възможността да иска възстановяването на данъка по реда на чл. 129 от ДОПК и претенцията му се явява неоснователна. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 10609 от 12.07.2013 г. на ВАС по адм. д. № 5403/2013 г. В производство по прихващане или възстановяване е недопустимо изменение на декларираните от дружеството резултати, респективно задължения. Това е допустимо в поискано от дружеството изменение на задълженията, чрез уведомление по чл. 126, ал.3 т.2 от ЗДДС. Установено е също, че за процесните периоди със заповед за възлагане на ревизия № Р-32003224006996-020-001/30.12.2024г. е възложено извършване на ревизия. Цитираната в жалбата практика на ВАС е неотнормативна, доколкото се касае за обжалване на РА, а не на АПВ.

За пълнота следва да се отбележи, че настоящия състав не споделя доводите на жалбоподателя, свързани с приложението на чл. 72, ал.1 ЗДДС. Съгласно чл. 71, ал.1 ЗДДС лицето упражнява право на приспадане на данъчен кредит, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред – по отношение на доставки на стоки или услуги, по които е получател. В чл. 72, ал.1 ЗДДС е предвидено, че регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода. Историческото тълкуване на разпоредбата сочи, че първоначално този срок е бил 3 месеца, но впоследствие е променен на 12 месеца предвид практиката на Съда на Европейския съюз, който срок следва да се счита за нормален и достатъчен и съобразен с принципа на правна сигурност, т. е. правата да се упражняват от носителите им в разумни срокове, а не в необозрими във времето периоди.

Безспорно в случая "АНТХИЛ"ООД е пропуснало да поиска приспадане на ДДС в срока, предвиден в чл. 72, ал.1 ЗДДС, въпреки че е разполагало с процесните фактури. В обясненията, дадени от дружеството в хода на проверката, е посочено, че "объркването" се е случило поради промяна в счетоводното обслужване на фирмата. Следователно допуснатата грешка е в резултат поведението на данъчния субект и не може да се приеме, че не е налице закъснение и небрежност.

Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз, съществуването на преклузивен срок за упражняване на правото на данъчен кредит е допустимо съгласно чл. 179, § 1 и чл. 180 и 273 от Директива 2006/112/ЕО (Директивата за ДДС). Принципът за незабавно приспадане е изрично регламентиран в разпоредбите на чл. 179, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО и чл. 18, § 2, ал. 1 от Шеста директива. Република България изцяло е възприела този принцип за незабавно приспадане на правото на данъчен кредит, но е предвидила ограничения във времето, през което правото на приспадане може да бъде упражнено редовно - за разглеждания по делото случай този срок е 12 данъчни периода (т. е. 12 месеца) след данъчния период, през който е възникнало правото. Общностната система на данъка върху добавената стойност допуска национална правна уредба, която предвижда преклузивен срок за упражняване на

правото на приспадане, възникнало по сделки, подлежащи на режим на самоначисляване при спазване на принципите на равностойност и ефективност (решение по обединени дела C-95/07 и C-96/07 E). В т. 53 от решение от 12.07.2012 г. по дело C-284/11 СЕС посочва, че съответствието на преклузивния срок с принципа на ефективността следва да се разглежда в светлината на всички обстоятелства по делото, като следва да се има предвид и хипотезата, при която данъчнозадълженото лице, съзнавайки облагаемия характер на една доставка, поради закъснение или небрежност е пропуснало да поиска приспадане на ДДС в предвидения от националната правна уредба срок. В т. 48 от решението по дело C-284/11 СЕС подчертава, че възможността правото на приспадане да се упражнява без никакво ограничение във времето би била в противоречие с принципа на правната сигурност, който изисква да не бъде възможно безкрайното преразглеждане на данъчното положение на данъчнозадълженото лице по отношение на правата и задълженията му спрямо данъчната администрация. Цитираната в жалбата практика на ВАС и СЕС е неотнормативна, тъй като разглежда случай, в който ревизираното лице не е разполагало с фактурите и неотразяването им се дължи на действия на доставчика, за които то не може да отговаря. В случая е установено, че неотразяването на фактурите в СД по ЗДДС за съответния период се дължи на пропуск/грешка от страна на задълженото лице при водене на счетоводството, за която то отговаря.

По изложените съображения обжалваният АПВ е законосъобразен, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 161, ал.1, вр с ал. 2 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1000 лв. От процесуалния представител на жалбоподателя е направено възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение, което съдът намира за основателно.

Съгласно чл. 161, ал. 1, изречения второ и трето ДОПК в производствата по оспорване на ревизионни актове на ответника се присъждат разноси съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Според чл. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа с тази наредба се определя минимален размер на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ. Разпоредбата на чл. 161, ал. 1 ДОПК е специална и не може да бъде дерогирана от разпоредбите на другите процесуални закони - чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 143, ал. 3 АПК.

В т. 54 от Решение от 25.01.2024 г. по дело C-438/22 Съдът на Европейския съюз приема, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, че съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта". При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Съгласно чл. 101, пар. 2 ДФЕС споразуменията или

решенията, които са забранени в съответствие с този член, са нищожни и тази нищожност е задължителна за съда (т. 57 и т. 58). Изводът, който налага така приетото от СЕС решение е, че съдът не е длъжен да съобрази забраната в чл. 78, ал. 5 ГПК и в чл. 161, ал. 2 ДОПК да присъжда по-малко от минималния размер на адвокатските възнаграждения.

Според т. 2 от диспозитива на решението на СЕС от 23 ноември 2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 чл. 101, пар. 1ДФЕС във връзка с чл. 4, пар. 3 ДЕС и с Директива 77/249/ЕИО на Съвета от 22 март 1977 година относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободата на предоставяне на услуги трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, съгласно която в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В същия смисъл са и мотивите на постановеното от Конституционния съд на Република България Решение № 10/29.09.2016 г. по конст. д. № 3/2016 г., обн. ДВ, бр. 79/7 октомври 2016 г., с което е отхвърлено искането на омбудсмана за установяване на противоконституционност на чл. 78, ал. 8 ГПК, обн., ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г. и на чл. 161, ал. 1, изр. три ДОПК, обн., ДВ, бр. 105 от 29.12.2005 г. Във връзка със законодателното решение да се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното адвокатско възнаграждение К. съд приема, че макар и несъвършено, то може да се възприеме като обществено оправдано и необходимо пред перспективата да няма изобщо такова.

Изводът, който се налага, е че доколкото юрисконсултът се намира в трудови (служебни) правоотношения с представлявания, респ. учреждениято, където е административният орган, той не договаря възнаграждението си за процесуалното представителство по конкретното дело на пазарен принцип. Необходима е регламентация на начина за определяне на неговото възнаграждение, както е приел и К. съд, и наличието на такава не би могла да ограничава конкуренцията. Поради това не следва от Решението на СЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22 абсолютната неприложимост на наредбата, определяща възнаграждения за адвокатската работа с оглед материалния интерес, при присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В съответствие с това решение на СЕС в практиката си Върховният административен съд приема, че когато юрисконсултското възнаграждение, определено на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в размера на минималното адвокатско възнаграждение, е прекомерно с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото и не съответства на осъществената от юрисконсулта правна помощ, съдът може да присъди на администрацията възнаграждение в по-нисък от минималния размер.

От данните по делото се установява, че ответникът е представляван от юрисконсулт, представени са писани бележки, но делото не е с фактическа сложност и по него е проведено едно открито съдебно заседание, в което не са събирани допълнително доказателства, поради което претендиращият размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 вр с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа е прекомерен.

Водим от горното, Административен съд София-град, 65-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АНТХИЛ“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу акт за прихващане и възстановяване № П-32003224189900-004-001 /20.11.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП СДО, потвърден с Решение № 141/07.02.2025г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който на дружеството е отказано възстановяване на данък върху добавената стойност в размер на 54926,83 лв. за данъчни периоди м.11.2022г. и м.12.2022г.

ОСЪЖДА „АНТХИЛ“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.